

Đề bài:

**Tả một em
bé đang tuổi
tập đi, tập
nói, bé đã
đem lại niềm
vui cho gia
đình em.**

Bài làm 1

Em trai em tên thật là Dương Văn Minh nhưng nó đang tuổi tập nói, tập đi lại bụ sữa xinh xắn như một chú gấu trúc nên cả nhà gọi yêu là cu Mậm.

Mậm đã được 18 tháng tuổi. Mậm được bú sữa mẹ và ăn thêm sữa Pedia SureBA cộng với một chế độ ăn dặm hợp lí nên bụ bẫm và rất kháu khỉnh.

Những ngày hè nóng nực, Mậm rất thích được mẹ tắm cho, khi tắm cho cu cậu mẹ rất vất vả, vì cu cậu hiếu động quá, cứ quẫy đạp lung tung, mà mẹ thì lại sợ nước vào tai vào mắt cậu ta nên hết sức cẩn thận, thế mà cậu ta dường như chẳng để ý gì, thật “đáng ghét”. Tắm xong, mẹ đặt Mậm lên giường để lau khô và thoa phấn rôm. Tay chân Mậm lại quơ lia lia, ánh mắt như cười trông thật láu lỉnh. Cườm tay, cổ chân có ngấn trông giống như những em bé nước ngoài trong các chương trình quảng cáo các loại sữa mà em đã được xem trên ti vi và ảnh quảng cáo. Nước da của Mậm trắng hồng, đôi mắt đen lay láy. Đôi môi đỏ chót. Tóc Mậm mọc thưa thưa, nên lộ rõ cả hai xoáy trên đầu. Ông, bà ngoại em bảo, những người có hai xoáy trên đầu là nghịch ngợm và ương bướng lắm. Có lẽ đúng thật, đang còn nhỏ, mà cậu ta luôn tỏ rõ mình là một đứa trẻ bướng bỉnh. Những lúc Mậm đưa ngón tay ngắn lùn chũn lên miệng mút, cả nhà lại trêu: *Mậm bú tí! Mậm bú tí!*. Nhưng cậu ta không bỏ tay ra mà lại còn cười toe toét, để lộ mấy cái răng sữa mới nhú. Mậm rất hay bắt chước, ai nói gì cậu ta cũng nói theo, nhưng chỉ nói ngọng thôi, bố Ki thì cậu ta lại gọi là *ố... ỉ, ... ỉ*, em tên là Nguyệt Thanh, nhưng Mậm chỉ gọi là *ị Anh*, cậu ta chỉ gọi được bà là rõ nhất. Mẹ em bảo trẻ con hay bắt chước, nên chị Thanh nói năng phải rõ ràng, chính xác để em Minh học tập và ở nhà cố gắng tập cho em phát âm rõ hơn.

Mậm đang độ tập đi, cậu ta ngã suốt. Bố mua về cho Mậm một chiếc xe nô hình tròn có bốn bánh để cho cậu ta tự vận động. Mậm rất thích chiếc xe này, nên cậu ta suốt ngày ngồi trên xe để đi hết từ phòng này sang phòng khác. Mỗi lần cậu ta đi xe nô là em rất mệt, vì mẹ “giao trách nhiệm” cho em “quản lí” cậu ta với chiếc xe này.

Mậm hiếu động, khỏe mạnh, ít khóc nhè nên ai cũng yêu mến, Mậm là út cưng, là niềm vui của cả gia đình em. Em mong cậu ta lớn thật nhanh để cùng em chơi những trò chơi mà em yêu thích và mong sẽ là “cô giáo” để dạy cậu ta viết những nét chữ đầu tiên.

Bài làm 2

Ôi! Cái tên bé Sóc sao mà dễ thương thế. Mà cả con người bé cũng dễ thương làm sao. Bé có đôi mắt đen nháy, luôn mở to như muốn dò hỏi mọi người xung quanh. Trông kìa, khi bé chớp mắt, hàng mi dài nổi lên, ánh mắt ngây thơ. Cái miệng bé chúm chím, khi nói, khi cười. Bé đã nói được thành câu, tuy còn là câu ngắn nhưng nghe rất rõ tiếng. Khuôn mặt bé bầu bĩnh như vành trăng tròn có hai lúm đồng tiền, khi cười nói thì lún rõ sâu.

Bé Sóc thật đáng yêu. Bé làm gì, nói gì cả nhà cũng thấy vui.

Hôm vừa rồi dì Hoa đưa bé Sóc tới nhà tôi chơi. Bé vừa đến, cả nhà tôi đã đầy ắp tiếng cười. Bao giờ cũng vậy, bé đến chơi là má tôi cứ nựng bé nào hát, nào múa. Hôm đó má cũng lại bảo bé: *con hát cho dì nghe nào! Con hát bài “Ba yêu con” đi.* Chẳng đợi phải giục nhiều, bé chúm chím cười rồi hát liền: *Ba xương con, ì coong giống mẹ, mẹ xương coong vì coong giống ba, Cả nhà ta cùng xương êu nhau...* Bé hát chưa rõ lắm nhưng lại rất dễ thương. Bé vừa hát vừa làm điệu bộ rất phù hợp. Hát xong, bé giục: *Chóc hát xoong rồi, vỗ tay đi!* Cả nhà vừa hoan hô vừa vỗ tay khen ngợi bé. Bé thấy thế khuôn mặt rạng rỡ hẳn lên. *Nào, giờ bé Sóc múa đi nào!* Tôi bật băng ghi âm, một điệu nhạc vang lên. Theo tiếng nhạc, bé Sóc cũng đung đưa người nhún nhảy, hai tay múa rất dẻo. Tuy bé nhảy múa chẳng ra điệu gì, nhưng trông rất ngộ nghĩnh...

(Dẫn theo Nguyễn Quốc Siêu)

Bài làm 3

Dường như ngày nào cũng vậy, sau khi học bài xong, phụ giúp mẹ chuẩn bị bữa cơm chiều thì tiếng trẻ bi bô ở cuối dãy nhà tập thể vọng lại làm em nao nao trong người. Đó là tiếng của bé Mi, cô con gái đầu lòng của cô Tư cùng cơ quan với mẹ.

Bé Mi vừa tròn mười ba tháng tuổi. Ngày nào bé cũng được cô Tư đưa sang khoảng sân rộng sau của dãy nhà tập thể cho cháu tập đi. Xong công việc là em vù đến ngay với bé. Bé rất mến em và bản thân em cũng rất thương bé, coi bé như em ruột của mình. Chẳng có ngày nào em không dành cho bé những phút vui đùa thích thú trên khoảng sân rộng này.

Được nuôi dưỡng trong gia đình bố mẹ đều là cán bộ công nhân viên nhà nước, lại là đứa con đầu lòng nên vợ chồng cô Tư chăm sóc bé rất chu đáo. So với những đứa trẻ cùng lứa, bé Mi có phần trội hơn. Những ngón sâu tròn lẳn ở đùi, ở cánh tay nổi vòng lên, trông thật thích mắt, làm cho ai cũng như muốn cắn, muốn nhéo một cái cho đã. Nhìn thân hình của bé ú nu với nước da trắng hồng, đặc biệt đôi má bụ bẫm, ai gặp cũng muốn hôn. Trên khuôn mặt ấy là đôi mắt tròn to, đen lay láy, ẩn dưới hàng mi dày cong vút, tạo cho bé một vẻ mặt xinh xắn, đáng yêu. Mỗi khi bé cười để lộ hai hàm răng sữa trắng muốt và đều tắp, đẹp như những đứa bé trong tranh. Những ngày hè nóng nực, bé thường được mặc một bộ đồ thun trắng ba lỗ, phô bày gần như rõ mồn một cả cơ thể mập mạp căng tròn, ai nhìn cũng muốn thơm, muốn nựng... Những lúc tập đi cho bé, em thường ngồi xa cách một đoạn, vừa gọi vừa giơ tay vẫy bé lại.

Nào, bé Mi lại đây với chị! Bé mở tròn đôi mắt nhìn em, bước từng bước một, cố giữ thăng bằng. Hai tay của bé như đang bơi, nghiêng bên nọ, xoay bên kia, trông như người say rượu. Khi lẫm chẫm đến gần em, bé ào đến trong vòng tay em, cười ré lên một cách thích thú. Có nhiều lúc em tập cho bé gọi tên em, khó khăn lắm bé mới phát ra được thành từng âm một

chị... Nhìn sao nghe mà dễ thương đến thế. Em cứ muốn hôn mãi lên đôi má bầu bầu, mũm mĩm ấy cho *bỏ ghét* mới thôi. Với mọi người xung quanh, bé rất ngoan. Nhận quà xong, bé thường vòng hai tay lại, vừa gật đầu vừa phát ra một tiếng *a* rõ to chập chững đến bên em hơn hờ khoe:

– Chị... Nhìn! Chẹo! Chẹo!

– Ai cho cung?

– Chô... chùa... Mi

Nghe bé nói ngọng lô ngọng lú âm *cờ*, em ôm bụng cười chảy cả nước mắt.

Ai đó, dù ở trong khu tập thể này gặp bé cũng không khỏi thốt lên: *Con bé nhà ai mà xinh quá!* Gia đình em ai cũng quý bé. Mỗi khi rỗi rãi mẹ thường cho em sang bế bé về chơi, nghe bé bi bô tập nói làm cho không khí trong gia đình thêm vui vẻ và sôi nổi hẳn lên. Những ngày vắng bé, em thấy buồn buồn, nhớ nhớ làm sao ấy. Chỉ mong có bé bên cạnh để nô đùa cùng bé. Được nghe giọng nói líu lo như con chim tập hót của bé. Và điều vui nhất là được nựng bé trên tay, nghe bé hô gọi: *Chị... Nhìn! Chị... Nhìn!*

(Dẫn theo Thái Quang Vinh – Trần Hoàng Cúc... 150 bài văn hay – NXB Đà Nẵng, 2002)

Bài làm 4

Chu Khôi ơi! Có lên nào! Một, hai, ba... Giỏi lắm. Con trai mẹ giỏi lắm. Chị Hà sung sướng khi thấy con trai mình đi được hai ba bước. Cu Khôi giờ hai tay ra phía trước như chờ người đón, chân loạng choạng chưa vững, thân hình lắc lư trông thật ngộ. Bé ào vào lòng mẹ.

Cu Khôi là con đầu của anh Hai em. Bé vừa tròn mười hai tháng. Gương mặt bầu bĩnh, đôi má hồng hào như màu gạch nung chưa đúng độ. Đặc biệt đôi mắt của bé, thoát nhìn chỉ thấy toàn lòng đen pha sắc xanh của biển cả. Mỗi khi bé cười, đôi vành môi như cánh hồng hé mở, để lộ mấy chiếc răng sữa trắng như muối biển. Nụ cười hồn nhiên thơ ngây của bé làm cho khuôn mặt bé càng trở nên đáng yêu hơn.

Bé mới lẫm chẫm biết đi nên thích đi lắm. Ngồi trong lòng mẹ mà chẳng mấy lúc thấy bé ở yên, ngó ngoáy liên tục, lúc nào cũng muốn tụt xuống đất. Những ngày đầu cu cậu hay bám lấy thành giường lần từng bước một đi từ đầu này đến đầu kia và ngược lại. Có lần, em giả vờ cầm tay cậu dắt đi vài bước rồi bất ngờ thả tay ra. Cậu ta chơi với không dám bước nữa, định ngồi xuống. Nhưng lúc đó, em lại bước đến, đưa hai tay động viên cu cậu.

– Đừng sợ! Có cô đây! Nào, lại đây.

Cu cậu đứng nhìn em một lúc như có vẻ cầu cứu, nhưng không thấy em nhích lại. Cậu đành phải nhích từng bước một như người bị tập tễnh. Ước chừng cách em độ một với tay, cu cậu bước ào đến, lúc đó em đưa tay ra đỡ cậu. Mừng vui quá cậu ta cười ré lên sung sướng.

Trong số đồ chơi, bé Khôi thích nhất là quả bóng và chiếc ô tô cứu hỏa điện tử. Chị Hà bấm công tắc rồi đưa cho bé Khôi. Cậu đặt chiếc xe xuống nền gạch bông. Xe từ từ lao về phía trước, khi đụng phải vật cản hay bờ tường, nó tự động đổi hướng. Nhìn theo chiếc xe chạy, Khôi thích chí cười tít cả miệng.

Mẹ em và chị Hà thường dạy cu Khôi tập nói. Giờ đây, cu cậu đã phát âm từng tiếng một: *pa! pa mẹ, măm...* Cái giọng ngọng nghịu non nớt của bé mới dễ thương làm sao! Đùa nghịch chán, cậu ta lại lăn ra ngủ, giấc ngủ của trẻ thơ đến thật nhẹ nhàng, thoải mái. Nhìn mái tóc gọn sóng màu hạt dẻ, đôi mắt khép hờ và cái miệng nho nhỏ thỉnh thoảng nhúm nhím như đang bú, em không gìm lòng được, cúi xuống thơm nhẹ lên má bé một cái rồi dài cho *bõ ghét*. Mẹ thường bảo: *Cái dáng nằm của nó là dáng của đứa trẻ dễ nuôi, hay ăn chóng lớn, khỏe mạnh.*

Cả nhà ai cũng yêu quý bé. Từng ngày có cu Khôi đến giờ, không khí gia đình em lúc nào cũng rộn lên tiếng cười nói. Bé là niềm hạnh phúc của gia đình. Chính bé đã đem lại niềm vui cho gia đình em.

(Dẫn theo Thái Quang Vinh – Trần Hoàng Cúc... 150 bài văn hay – NXB Đà Nẵng, 2002)